

РЕШЕНИЕ

№ 3090

гр. София, 09.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в закрито заседание на 09.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

като разгледа дело номер **3643** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.294- чл. 298 от АПК.

Образувано е по подадена жалба от Р. А. Х., А. Г. Х. и Д. П. Б. срещу действия на комисия, състояща се от служители в Министерство на външните работи, обективирани в Протокол от 28.03.2022г. за изземване на недвижим имот- апартамент № 11, находящ се в [населено място],[жк], [жилищен адрес].

В обстоятелствената част на жалбата са изложени съображения за нищожност и незаконосъобразност на действията, извършени от служители на МВнР на 28.03.2022г. Липсвало постановление за образуване на производството по изпълнение на Заповед № ДС-20-00028/07.11.2019г. от областен управител на Област С.. Посочва се, че не са представени доказателства, от които да се установи, че компетентният орган по изпълнението е делегирал правата за осъществяване на процедурата по изземване на имота на министъра на външните работи. Членовете на комисията, назначена от министъра на външните работи не притежавали никакви управленски и разпоредителни функции към служителите на МВР.

Ответникът – министър на външните работи, чрез процесуален представител юрк. Т. К. оспорва жалбата, като съображенията за законосъобразност на предприетите действия са развити в писмени мотиви по чл.297, ал.3 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства по реда на чл.235 ал.2 ГПК във вр.чл.144 АПК, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед № ДС-20-00028 от 07.11.2019г. на областен управител на Област С.,

издадена на правно основание чл.80, ал.1 от ЗДС, по отношение на жалбоподателите Р. А. Х., А. Г. Х., Д. П. Б. и лицата В. Д. П., В. Г. П., П. Х. Б., А. В. П. е наредено да се из земе недвижим имот, представляващ самостоятелен обект в сграда с идентификатор № 68134.4091.169.12.11, апартамент № 11, находящ се в [населено място],[жк], [жилищен адрес].

С Решение № 3987 от 17.06.2021г. на Административен съд София-град, 31 състав по адм.дело № 11567/2020г. е отхвърлена жалбата на Р. А. Х., А. Г. Х., Д. П. Б., В. Д. П., В. Г. П., П. Х. Б., А. В. П. срещу горесцитирания административен акт.

С решение № 493/20.01.2022г. по адм. дело № 10299/2021г. на ВАС на РБ, IV-то отделение е оставено в сила решението на първата инстанция.

С покана за доброволно изпълнение № 33-00-112/11.03.2022г. жалбоподателите са поканени да изпълнят доброволно влязлата в сила заповед, като в 20-дневен срок от получаването ѝ следва да предадат държанието върху апартамент № 11, находящ се в [населено място],[жк], [жилищен адрес]. Поканата е връчена на жалбоподателите на 15.03.2022г. В нея е изложено още, че принудителното изпълнение на акта ще се осъществи на 28.03.2022г. от 10.00 часа със съдействие на органите на МВР.

Със Заповед № 95-00-837/05.12.2019г. на министъра на външните работи е назначена комисия с участието на трима служители на МВнР, която да извърши принудително изпълнение на Заповед № ДС-20-00028/07.11.2019г. на областен управител на Област С. за изземване на процесния недвижим имот. С последващи Заповеди № 95-00-889/30.12.2019г. и № 95-00-308/04.06.2020г. на министъра на външните работи е променен персоналният състав на назначената комисия, както и е определено тази комисия за съставя приемно-предавателни протоколи и да извършва всички необходими правно-технически действия за предаване, приемане и изземване на недвижими имоти, държавна собственост, предоставени за управление на МВнР, включени във ведомствения фонд на МВнР.

С оспорените по настоящото дело действия, обективирани в Протокол от 28.03.2022г. комисия, състояща се от служители в МВнР е предприела действия по принудително изпълнение на влязла в законна сила Заповед № ДС-20-00028/07.11.2019г. на областен управител на Област С.. В присъствието на адв. Д. Г., пълномощник на жалбоподателите е било констатирано, че 20 дневния срок посочен в поканата не е изтекъл към дата 28.03.2022г., поради което принудителното изпълнение е отсрочено за 05.04.2022г. от 10.00 часа.

При така установеното от фактическа страна, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, обосновава следните правни изводи:

Жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Изискванията за законност на принудителното изпълнение са материалноправни и процесуалноправни. Защитата по чл.294-чл.298 АПК е относима при допуснато нарушение на процесуалните изисквания за законност на изпълнителния процес и е насочена срещу незаконните волеизявления, действия и бездействия на органа по изпълнението. Според чл.271, ал.6 от АПК органът по изпълнението се произнася с постановления. Доколкото в кодекса липсва легална дефиниция на понятието, за постановления следва да се възприемат всички произнасяния на органа по изпълнението по повод образуваното изпълнително производство. Следователно жалбата е насочена срещу подлежащ на оспорване акт, от лица, които са негови адресати и чиято правна сфера той засяга неблагоприятно. Оспорването е упражнено в 7-мо дневния срок по чл.296, ал.1 от АПК, считано от 28.03.2022г. В настоящия случай,

на разглеждане от съда и проверка за неговата законосъобразност подлежи воляизявлението на ответника, обективизирано в Протокол от 28.03.2022г. и имащо значение на действие по започване на изпълнителното производство.

Изпълнителното производство е образувано въз основа на влязло в сила на дата 20.01.2022г. основание по чл.268, т.1 АПК- Заповед № ДС-20-00028/07.11.2019г. на областен управител на Област С..

Особеност на случая е обстоятелството, че органът, издал подлежащата на изпълнение заповед се явява възискател, по смисъла на чл.274, ал.1 от АПК, както и орган по изпълнението, по смисъла на чл.271 ал.1, т.1 от АПК.

По отношение на административния орган, имащ качеството на възискател, респ. страна в изпълнителното производство, трябва да се изложат следните мотиви:

Съгласно чл.274, ал.1 от АПК, възискател може да бъде административният орган, който е издал или е трябвало да издаде административния акт, и всеки гражданин, организация или орган, посочени в изпълнителното основание, или техните правоприменници.

Съгласно чл.276, ал.1 от АПК изпълнението започва служебно по инициатива на органа, който е издал или е трябвало да издаде административния акт.

Взискател по смисъла на кодекса е органът, който е издал административния акт и именно той има правомощия да започне и приключи изпълнението, съгласно изпълнителното основание. В случая такъв орган е областен управител на Област С..

Без никакво правно значение в случая е обстоятелството, че правата на управление върху процесния жилищен имот- апартамент № 11, находящ се в [населено място],[жк], [жилищен адрес] са предоставени на Министерство на външните работи, съгласно АЧДС № 08800/11.02.2015г. Ирелевантен факт за настоящия спор е и, че административното производство по издаване на заповедта по чл.80, ал.1 от ЗДС е започнало въз основа на искане на министъра на външните работи изх. № 06-00-8/11.02.2016г. до областен управител на Област С.. Министърът на външните работи е имал качеството на заинтересована страна в процеса, развил се по адм. дело № 11567/2020г. по описа на АССГ, 31 състав, но това обстоятелство не му придава в изпълнителното производство процесуално качество на възискател, респ. орган по изпълнението.

От страна на областен управител на Област С. не са представени никакви писмени доказателства, от които евентуално да се установи, че е оправомощил служители в Министерство на външните работи да проведат и приключат изпълнителното производство и да приемат от жалбоподателите владението върху имота- държавна собственост. Действията по принудително изпълнение са предприети от служители на МВНР, а не от служители в Областна администрация на Област С., а също и двата държавни органа не се намират във функционална и йерархическа субординация в рамките на една административна структура.

Изпълнителното производство се развива по реда и правилата, разписани в разпоредбите на глава X. от АПК. С оглед горната правна регламентация настоящият състав на съда намира, че в случая не съществува йерархическа, териториална и материална компетентност за министъра на външните работи, респ. назначени от него служители да действат като орган по изпълнението на влязлата в сила Заповед № ДС-20-00028/07.11.2019г. С материална компетентност да проведе принудителното изпълнение на акта разполага областен управител на Област С., който е издател на изпълнителното основание.

В конкретния случай, за принудителното изпълнение на Заповед № ДС-20-00028/07.11.2019г. на посочените дати- 28.03.2022г. и 05.04.2022г. не съществува делегиране от областен управител на Област С. на министъра на външните работи или изрична правна норма, която да го овластява с такива правомощия. В самата заповед на стр.4 е посочено, че принудителното изпълнение на дата-17.01.2020г. от 10.00 часа се възлага на министъра на външните работи, чрез изрично определени от него длъжностни лица. Липсва подобно делегиране на права на ответника от областен управител на Област С. за конкретната дата, на която са извършени обжалваните действия -28.03.2022г., респ. за датата на която е отсрочено изпълнението- 05.04.2022г. Друг е въпросът, дали такова делегиране би било законосъобразно и действително, като мотиви в тази насока е необходимо да бъдат излагани от съда, само ако беше издаден акт за оправомощаване.

Само за пълнота на изложението, съдът посочва, че е допуснато и съществено процесуално нарушение, тъй като в нарушение на чл.277, ал.1 от АПК, областен управител на Област С. не е отправил до длъжника покана за доброволно изпълнение в 14-дневен срок от получаването ѝ. Такава е изготвена от министъра на външните работи, без законово основание, тъй като той не е орган по привеждане в действие на изпълнителното основание.

По изложените съображения, съдът заключава, че предявената жалба с вх. № 33-00-112/05.04.2022г. е основателна на това въведено, обсъдено и разгледано правно основание и подлежи на уважаване.

На второ място, Р. А. Х., А. Г. Х. и Д. П. Б. са сезирали съда с искане за постановяване на акт, с който да бъде спряно изпълнението на Заповед № ДС-20-00028/07.11.2019г. на областен управител на Област С.. В тази връзка са изложени твърдения, че жалбоподателите не притежават друго жилище или имот, който да задоволява техните потребности, те ще понесат значителни и трудно възстановими вреди, а Р. А. Х. е лице в напреднала възраст, със здравословни проблеми, като изхвърлянето ѝ от жилището ще доведе единствено до застрашаване на нейното здраве и живот.

Съдът, след извършена служебна проверка установи, че с определение № 9233/27.11.2019г. по адм. дело № 13351/2019г. на АССГ, II-ро отделение, 22 състав е било спряно изпълнението на Заповед № ДС-20-00028/27.11.2019г. на областен управител на Област С. до влизане в законна сила на съдебен акт по същество относно нейната законосъобразност.

По реда на чл.297, ал.4 от АПК, съдът може да спре изпълнението на обжалваното постановление, действие или бездействие на органа по изпълнението до разрешаване на спора, ако то би могло да причини на оспорващия значителна и трудно поправима вреда. При наличие на висящо изпълнително производство съдът може да разпореди спирането му само в предвидените от закона случаи. В конкретния казус, не се иска от съда да спре изпълнението на действията по принудително изпълнение, а да се спре изпълнението на влязлата в законна сила заповед, което е недопустимо. Спиране на изпълнителното производство от друга страна се осъществява само в изрично визираните в чл.280 АПК хипотези, а именно: 1. по разпореждане на съда в предвидените от закона случаи: а./ подадена жалба срещу действията на органа по изпълнението по чл.297, ал.4 от АПК, б./ наложена обезпечителна мярка по предявен отрицателен установителен иск от длъжника по чл.292 АПК за недължимост на задължението - предмет на изпълнение; 2. по писмено искане на взыскателя; 3. при

смърт или прекратяване на страна или когато е нужно да се учреди настойничество или попечителство.

По посочения процесуален ред- чл.297, ал.4 от АПК, съдът може да спре единствено оспорените действия на органа, при наличието на противопоставим друг интерес, който по степен на важност е от категорията на тези, изброени в чл.60, ал.1 от АПК. Целта на допуснатата от законодателя възможност да бъде спряно изпълнението на обжалвани пред съда действия на органа по изпълнението е да се даде временна защита на твърдяното от жалбоподателя негово право. Този вид защита е временна и има сила до решаване на въпроса за законосъобразността на обжалваните действия по изпълнението. С оглед произнасяне по същество на жалбата с вх. № 33-00-112/05.04.2022г., искането за спиране на изпълнението на Заповед № ДС-20-00028/07.11.2019г., дори и само хипотетично да се приеме, че е процесуално допустимо, не подлежи на разглеждане по арг. от чл.297, ал.4 от АПК.

Така мотивиран, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, II-ро отделение, 22 състав на основание чл.298, ал.1 и чл. 297, ал.4 от АПК

Р Е Ш И :

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА на действия на комисия в състав от служители на МВнР, обективирани в протокол от 28.03.2022г. за изземване на недвижим имот – апартамент № 11, находящ се в [населено място],[жк], [жилищен адрес].

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ искането на Р. А. Х., А. Г. Х. и Д. П. Б. за спиране на изпълнението на Заповед № ДС-20-00028/07.11.2019г. на областен управител на Област С..

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.298, ал.4 от АПК.

ПРЕПИС от съдебният акт да се изпрати на страните в процеса на основание чл.138, ал.3 АПК.

Съдия: